

קבא:

עין משפט
נר מצוה

קד א מ"י פיה חולסת
י"ט הלול ד טושיב
ארמ חלל שטן ספן
קד ב מ"י מכיר חול
שנת הלול א פתח
לחול מ"י טושיב פיה חול
סח ספן דל
קד ד מ"י פיה חול
הלול ד מתח סט טור
טושיב ארמ פיה שטן ספן
י
קד ו מ"י פיה חולס ב
יפכר הלול א מתח ס
טור טושיב ארמ שטן ספן
י
קד ז מ"י פיה חולסת
שנת הלול מתח ס
טור טושיב ארמ
קכט ב מ"י מכיר חול
הלול א טור פיה
ארמ חול דטן ספן

מוסף רש"י

נהרות המושבין. היט
סם נהרות שים להם שכן
כללה מתקום מקור יבשתן
ובצורתם. והן יולין
היבועין. יבשתן כללה
נמנות יבשתן כללה
(שם) הרי הן יולין כל
אדם. אין להם שום שניה
לה מתקין ולא כרגי
הנעלים ולא כרגי המלח
אלא כל אדם מליך כרגי,
דמי דמי עדיד יום לה
שניה (שם) ואולי יום לה
יחד אין כרגי (שם) (שם)

רַב גִּסְיִים גִּמְלֵה

סוף סוף גרף של רעי הוא
ונקטתו. ביקר מירשנו בפרק
כידה כי תיקר השמטתה שיש
בה היתר והדבר בפרק
משליש מירות ונצח דף
ר' יהודה אומר כל מלאכה
שאננה צרכה לגמול חיוב
עליה. צרכה מירשנו בפרק
יצאות השבת ואמרנו כי
שארם ר' רבוי ר' יהודה
עיקרם אכן כזו השמטה
משנה בא לפני רבן יוחנן
כן זכאי ערוב חרש
אני לא חטא.

כל כתבי פרק שישה עשר שבת

בל המדיקין נהרגין בשבת. אף על גב דתקן במתניתין ועל עקרב שלא יזוך לאיטריין לנאמעיין דהריגה נמי שריין דסלקא דעתך דאמרינן מאוס דמיפרסמא מילתא טפי מנזירה ומחילי טעמא נמי פליג רב הונא כמקור ואמר הריגה: **ברצין** אחריו וד"ה פ' בקוט'

אִיתּוֹ לֵהוּ פּוֹרִייתָא לֵרַב חָנַן בֶּר רַבָּא וְעַל
אִיתּוֹ לִיה אֲשַׁכְּחִיה מַתְנִי לִיה לְבִרְיָה וְעַל
צוּרָה שֶׁל קָמֵן מַפְנִי קָמֵן א"ל אֲבִין שְׁמִיא
מַתְנִי שְׁמוֹתָא לְבִנְיָה וְהֵלֵא הִיא עֲצֻמָּה
מוֹכֶנֶת לְכָלִּבְיָם וּכ"ת דֵּלָא הוּא לִיה מֵאֲתָמּוּל
וְהֵתֵנָּה א"ה רֹהוֹת הַמוֹשְׁכִין וּמַעֲיִינוֹת הַנוֹבְעִין
הֵרִי הֵן כִּרְגִלִי כֵל אֲדָם וְאֵלָּא הִכִּי אֲתֵנִיָּה
אִימָא עַל צוּרָה שֶׁל תִּרְגֵּמְנָא מַפְנִי קָמֵן
וְתִפּוֹק לִיה דִּהוּ גִרְף שֶׁל רַעִי וּכ"ת גִּרְף שֶׁל
רַעִי אֲנִי מִנָּא אִין אִיהוּ גּוֹפִיָּה לֹא יוֹהָא וְהֵהוּא
עַכְבֵּר דִּאִישְׁתַּחֲבַּח בְּאִיסְפָּרְמָקִי דִּרְבִּי אֲשִׁי וְאִמֵּר
לֵהוּ נִקְוֹטוּ בְּצוֹצִיתֵיהּ וּפִקְוֵה בְּאַשְׁפָּה וְקָמֵן
בְּאַשְׁפָּה מֵאִי בַעֲי לִיה בַּחֲצֵר חֲצֵר נִמִּי גִרְף
שֶׁל רַעִי הוּא א"י בְּאַשְׁפָּה שְׁכַחְצֵר וְעַל עֵקֶר
שֶׁלֹּא תִישָׁר׃ מִדִּי יוֹשֻׁעַ בִּלּוֹי כֵּל הַמְּזִיקִין
נִהְרֵגִין בְּשִׁבְתָּ מִתּוֹכֵי בֵּר וְיוֹסֵף יִחְמֹשֶׁה נִהְרֵגִין
בְּשִׁבְתָּ וְאֵלּוּ הֵן זָכוֹב שְׁבִארִין מִצִּדֵּי וְצִירֵהוּ
שְׁבִינִיָּה וְעֵקֶר שְׁבַחֲדִיִּיב וְנַחֲשׁ שְׂבֹא" וְכֹלֵךְ
שׁוֹמֵה בְּכָל מָקוֹם מִנִּי אִילִימָא וְר' יְהוּדָה הָא
אִמֵּר מִלֵּאכָה שְׂאִינָה צִרִיכָה לְגוֹפָה חֵיבִי עֲלֶיהָ
אַלֵּא לֹא ר"ש וְהֵנִי הוּא דִּשְׂרִי אַחֲרֵינִי לֹא
אִמֵּר ר' יִרְמְיָה יוֹמָאן נִימָא לָן דִּהָא מִתְרַצָּתָא
הִיא אִילִמָא מִשְׁבֹּשָׁתָה הִיא אִמֵּר בֵּר יוֹסֵף אֲנָא
נָא מִתְרַצָּתָא לֹה יִכְרְצוּ אַחֲרָיו וְדִרְבִּי הַכֵּל תֵּנִי
וְהוֹרֵג נַחֲשִׁים וְעֵקֶרִים בְּשִׁבְתָּ אִין רוּחַ חֲסִידִים
וְאִין רוּחַ חֲכָמִים נֹחֵה מֵהֶם וּפְלִיגָא דִּרְבִּי הוֹנָא
וְדָקָא קָטִיל וְיִבְרָא א"ל שְׁלִמִיתֵיהוּ לְכוֹלָהוּ ת"ד
וְהֵרֵגֵן בִּידוּעַ שְׁנוּדְמָנוּ לוֹ לְהוֹרֵגֵן לֹא הֵרֵגֵן בִּידוּעַ
וְשֶׁמֶם מִן הַשְּׁמִים אִמֵּר עוֹלָא וְאִיתִימָא רַבָּה בֶּר בֶּר
וְר' אָבָא בֶּר כִּהְנָא פֶּעַם אַחַת נָפַל אַחֵר בְּכַתְמֵי ד'
וְכִי פִגַּע בּוֹ כִּיּוּצָא בּוֹ אִיבְעִיא לֵהוּ פִגַּע בּוֹ כִּיּוּצָא
וְר' אָבָא בִּרְיָה דִּר' חִיָּיָה בֶּר אָבָא וּר' יוֹרָא
נָא שְׂדֵי מִלְּתָא מִבְּיַעֲדֵיהּ בַּעֲוֵי מֵינִיָּה מֵר' יוֹנָי
בְּשִׁבְתָּ אִמֵּר לֵהוּ צִירֵיעָה אִין הוֹרֵג נַחֲשׁ וְעֵקֶר
וְדִאִמֵּר ר' יְהוּדָה יְרוּק דוֹרְסוּ לִפִּי תוֹמּוֹ וְאִמֵּר
תוֹמּוֹ וְאִמֵּר רַב קִטְנָא וְעֵקֶר דוֹרְסוּ לִפִּי תוֹמּוֹ
בֶּר מִנְיּוּמִי הוּוֹה מִסְקִי בִּיה דְּבִי רִישׁ גִּלּוּתָא וְזוּי
הִיא שְׂדֵי רוּקָא אִמֵּר לֵהוּ רִישׁ גִּלּוּתָא אִיתּוֹ מֵאֲנָא
וְיִכְתּוּ הִכִּי א"ר יְהוּדָה רוּק דוֹרְסוּ לִפִּי תוֹמּוֹ אִמֵּר
וְ"אִמֵּר ר' אָבָא בֶּר כִּהְנָא א"ר חֲנִינָא פְּמוֹטוֹת שֶׁל
תִּתְּנִי א"ל ר' יוֹרָא בְּנִשְׁלִין בִּידוֹ אַחַת אוּ בְּשָׁתִּי יָדִים
א"ל

כי אמר ר' יהושע בן לוי כל המצויק נהרגין בגללין אחריו קאמר דפקוח נפש הוא: **ודברי הכל**. כאין רצין אחריו ור' שמעון: **אין רוח חסידים נושא הימנו**. דעתן של חסידים אינה מעורבת עמו. **נושא**. עריבה. אין מתמרצין במעשיו: **אמר ליה**. רבא למנא: **ואופן** חסידים, השואלין אותו על לויית נפש ומיושבת נפש שראוי במדת חסידים הללו דשפיר עבד ללא לאו מצויק השתא לא **לכולהו**. הרגת את כולן כלומר מה מה אחי בהא אחי טובא איכא. אלמא לאו שפיר עבד ליה **לדורבן**. לכך בא לידו שימין לו המקום לאנדן לפי שפיר עמידות להדיק ונגלגו זכות על ידי **לדורבן** אותו. והדאה לו הקדיש שחטא אלמא שנעשה לו גם: **בנישויין** בו. כדבש"ק דשפיר עבד עשה ענין שריקה כשהוא רואה שואל וכוסא: **ויטיל**. כל שם מקומו ישראל היה: **דחמי עבי** אלמא הנחם דרדק ונעשה זה כיוצא בו: **לא לא**. וכיוצא בו דקאמר לגנאי הוא: **לרעא** אני הוסיף שאינה מועדת כאלו: **לא כל שכן**. אלמא שפיר עבד: **דילמא לפי תומו**. לא שיעמוד עליו ויהיה ונחם או עקרב בפניו אין תריך לישטמ ממנו ודורכו ויחולך ואם מת בדרכים יתום הואיל ויהיה יתום מדרבנן מצויק אין גזיר: **לא דורסו** לפי תומו. שטמ מתכין למרע לאשויי ג' ג' לא מתכין שרי משום חמיסותא: **אם עדי רוקא**. היה רוק מולן לפניהם ושבת היתה: **אם**

מטות לישב עליהן: לא אייתו ליה.
שלא יטפח צו ויתלכלך: א"ל. רב חנן
ו' לר' אבין: והלא מוכנס לכלבים. ולמה
זהרי ראייה לטלטל: דלא הויא מאסמול.
שהיוס טולדה: נהרוס המושכים כרגלי

כל אדם. משום דמדיד דנייד הוא וולא
קני שביעה ואשכ"ח שגא מחזק לתפוס
כל אדם מוליך למקום שעירד לו לילך.
מיהו שמעין מניה דמוחזק בטולא
ואשכ"ח דמאחמול לא הוי הני קמן
כיון דלזרחייהו בזהי דעמיה עליהו
ה"ג כיון דלזרחיה דקטן בזהי דעמיה
עליה דלח דמיה ואכלניה לנשים: א"ל
ר' אבהו ואלא היכי אכניה: נושא
של תרנגולים. דלא חייל לכלבים ושל
קטן דקמיה מתמיחין שמטפה דהי קטן
קאמר ושבטיל הקטן אמר כופין:
תיסק ליה דברק של רעי אור. דמחיס
ולפניה דהא קי"ל במסכת ביצה(א) גרף
של גרף מותר להוציאו לאשפה: וזי
סימא גרף של רעי דמותר אובב מנס
אין. הא דקרי"ל מותר להוציאו משום
דדמי בגנא דגרף היינו בלי חרס

העשו לך ואגב מנה הוא דשרי
למטלטלי אבל כפי עצמו לא והכל לאו
במנה רמי: **באסתרמקי**. בשמים:
בזוהרי. ונבזו. אלא במנה מנה נמי
מטלטלי ליה: ומשני בללא דלא
רמי קמיהו ולא גרף של רשי הוא:
קטן באסתר מאי בעי. סתם אסתר
בדה"ה הוא ומאי בעי קטן השם דקא
מיכסי ליה כתיבי קטן: ומשני **בבבלי**.
דשיבת קטן הסם קס"ד בתרז דלאו
אסתר וקפריץ סוף גרף של רשי
הוא ומשני באסתר כשחזר: **כל**
המוקין. ההורגין: **נכרגין בשבת**.
וקס"ד אפי' אין רצין אחריו. ומשום
דס"ל כר"ש דמלאכה שאינה גרידה
לגופה מדרבנן היא דאסתר והכל לא
נזיר: **השם נכרגין בשבת**. אפי' אין רצין
אחריו משום דס"ל דקמתן הורגין
הן: **האמר חייב עליה**. והרי ש
במלאכה גמורה כשזין רצין אחריו
דליכא פקוח נפש: **ומאן לימא לן כו'**.
דרב יוסף הוא ממני ליה דלוקמן ולא
בדכי ר' חייא ור' אושעיא מתיניא
ובל דמתניתא דלא מתיניא בתוספתא
דר' חייא ור' אושעיא איכא לספוקי
במשכשתא ולא מותבינן מיהו: **אנא**
סניא. במתניתא דרבי ואנא
אחיבנא נבי מדרשא אדר' יהושע בן
לוי: **ואנא מפרגלא**. כלל מיתבי

ואפי' לר' יהודה הוא דחמשה נהרגין
מזו שאין הרגון צעיייהם על מה עשה:
ול' כר' חזן רוח חכמים עביהם עמהם
סופן להדיק בשעת כעסן: **עלימסניהו**
הוא דרבה פליג דלר'אבה: **שנודמו**
די זכאי: לא הרגן **כידוע** שנודמו לו
שנודמו להורגו. וישפין כן דרך ההמש
ביד. ויבאט בן דקאמר לאו לגנאי הוא
הורג. בשעת בללות מוויקין וחק' על פי
ההורגו להדיא אלא כשהוא אורק לחומו
! ולא נחמין * דדבר שאין מחמין לר'
גימיות דאף על גב דמחילא ממנה הוא
פסוטוס. מנודה ולא של חוליות היו:
של

מסורת הש"ס

(א) בינה לו. עירובין פ"ח. מה.
(ב) בינה
(ג) (לפני עג: ישינה)
(ד) (מפנים לוט: ה) וגי
הדיף והלאה בשבת.
(ו) יומא פד. יבמות קכ.
(ז) וזיל ואמר. (ח) דף לז.
(ט) (חולין קמא).

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה מלך וכו' מר
שמעון דשרי שאר מדיקין
אפילו:

גליון הש"ס

גמ' ודלא דאז קעמט
מוכנת למלכות. ע"ל דף יט
ע"כ מוס' ד"ה שכן:
רש"י ד"ה ולמא לא ידעו
וכו' דדבר שאין מתכון
ל"ל מדרבנן. ע"ל דף מה
ע"כ מוס' ד"ה מוס':

הגהות הגר"א

[A] גם' באשפה שבחצר כו'.
כ"ב גירסת הרמ"ף בחצר
לחצות:

רבינו חננאל

אריביל כל המוקד
הדגני. אספקנו כשהן רצו
אבל אין רצון אחריו
אין מהדגני אלא אחר
מלכה. וזכר שבאין מצרים
ועתה שבינו ערב
שבחדיד תחש ששאי
וכלב שוטה בכל מקום.
סי' גישופ. כרחיב
ישופ ראש ואתה תחש
עקב. רוק וכן נחש וכן
אם אויבן לפי חשב
שפיר מי שרש. איך תבא
פמטוט על בית חבי מותר
לעטלול בשבב. איל ר'
וירא בניטליל בידו אתה אז
כבי בידו